

بوژی در اصل یک کلمه فرانسوی است که در لغت به معنای محور است.

طبق تحقیقات صنعت بوژی از سال 1968 میلادی (1347 شمسی) توسط چند شرکت ایرانی وارد ایران شده است. مسلماً از آن زمان تا کنون هم طراحی بوژی ها تغییر کرده است و هم تناژ بارها و محموله ها بالا رفته است. از این رو می توان گفت بوژی ایرانی یک صنعت است.

بوژی ها برای حمل بارهای 96 تن به بالا استفاده می شوند:

- ارتفاع از سطح زمین : 1.70 متر
- تعداد چرخ در هر محور : 8 چرخ
- کشنده ها معمولاً 10 چرخ دارند، بجز خودروهای جدید MAN که 12 چرخ دارند.

بسته به وزن محموله تعداد این محور ها می تواند کم یا زیاد شود. یعنی هرچه بار سنگین تر شود تعداد محور ها بیشتر می شود و طبیعتا تعداد کشنده های آن بیشتر خواهد بود.

بوژی ها بر خلاف ظاهر سخت و خشن و خشکی که دارند به راحتی توسط فشار روغن هیدرولیک بر روی آنها اعمال کنترل می شود.

حمل بار توسط بوژی ها شرایط خواصی را می طلبد. از راه و جاده گرفته تا مسائل ترافیکی و تجارب رانندگان.

جالب است بدانید که حد اکثر سرعت یک بوژی و کشنده آن به همراه محموله چیزی کمتر از 30 کیلومتر بر ساعت است. در بعضی مواقع کار به حدی حساس است که راننده بوژی مجبور می شود با 5 کیلومتر بر ساعت حرکت کند. حرکت یک بوژی مستلزم صورت گرفتن هماهنگی های خاص با پلیس راه کشور و سازمان راه داری و در بعضی مواقع وزارت نفت و نیرو است. بوژی ها فقط از 6 صبح تا 6 عصر مجاز به حرکت هستند و در شب و روز های تعطیل حق تردد در جاده ها را ندارند. این دستگاه ها همیشه باید با دو اسکورت در عقب و جلوی محموله حرکت کنند. در بسیاری از جاده های کشور و همچنین پل هایی که توانایی حمل وزن و بار آن را ندارند، شرکت های حمل و نقل خود موظفند راه های فرعی جهت عبور مجموعه بوژی و کشنده ها بسازند، که خود این امر هزینه های سرسام آوری را به دنبال دارد.

(توجه داشته باشید که این خودرو برای عبور و مرور بدون بار در جاده ها هم نیاز به صدور بارنامه ترافیکی و اسکورت دارد)